

Svar, som den ærede Finanzminister mulig vil give paa det Spørgsmaal, der nu blev rettet til ham fra det ærede Medlem fra Herning (K. Nielsen), men jeg tror, at vi her i denne Sal have et bestemt Indtryk af, at der er et andet Sted, Noget, man kalder Terminsmøder, hvor der blandt Andet tages Beslutninger, der for den høie Regjering hidtil have havt betydelig større Vægt, Indflydelse og Betydning end de Beslutninger, der tages i denne Bygning. Derfor kan jeg ikke sige Andet, end at jeg tror, at det var fuldt berettiget, at jeg fremkom med det Spørgsmaal, hvad enten man kan faae flydelsjorende Svar derpaa eller ikke, om den ærede Krigsministers Udtalelse i Dag er, hvad man kalder et Jølehorn, der stikkes ud for at komme paa det Rene med, hvorledes man vil tage paa dette, naar det saa høit lovpriiste Princip nu ogsaa bringes til Anvendelse paa det omtalte Søfort.

Conseilspræsidenten (G. Strup): Jeg sigtede selvfølgelig ikke til Beslutninger, tagne paa Terminsmødet, paa hvis Beslutninger jeg jo ikke har nogen som helst Indflydelse. De Beslutninger, jeg sigtede til, ere naturligvis de Beslutninger, som ere tagne i andre Tilfælde, hvor Regjeringen har handlet paa eget Ansvar. Naar det ærede Medlem spurgte mig, paa hvilket Sted og hvilke Beslutninger og af hvem Beslutningerne ere tagne, kan jeg jo ganske rolig henbise til den desværre lange Række af nødvendige Beslutninger, der ere tagne udenfor denne Bygning. Det er selvfølgelig nøiagtig den samme Art af Beslutninger, som jeg sigtede til, men hvorom jeg ikke anser mig for berettiget til paa Forhaand at udtale nogen Mening, førend Alt, hvad disse Beslutninger angaar, paa rette Sted er blevet forelagt og bifaldet.

D. Christensen: Der var jo en Stormand, der en Gang sagde, at man havde Ordet for at skjule sine Tanker. Nu tror jeg ikke, at ærede Medlemmer af Venstre bruge Ordet for at skjule deres Tanker, men jeg tror suarere, at det er andre Grunde, der have tilskyndet de to ærede Medlemmer til at fremkomme med deres Spørgsmaal, thi hvis jeg sad paa Conseilspræsidentens Plads og ikke vilde skjule mine Tanker, vilde jeg rent ud have sagt til de to ærede Medlemmer: Herregud, ere De ikke kloge? Hvis de ville kaste Blikket f. Ex. paa Frankrige og Brasilien, ville De se, at der kun er en Ting, som er min Støtte og Styrke, og det er, saa længe jeg har Høren og Bajonetterne paa min Side, saa længe handler

jeg, som jeg anser det for klogest for Fædrelandet. Det, der støtter Regjeringen i dens Bestræbelser, det er Bajonetterne.

Tauber: Den ærede Finanzminister antog, at Tillægsbevillingsloven i Fjor kom saa sent til Landstinget, at dette ikke kunde have taget nogen Beslutning derom, og at man fra dette Things Side havde sørget derfor. Jeg skal dog i saa Henseende oplyse, at for det Første sendte dette Thing Tillægsbevillingsforslaget til Landstinget saa tidlig, at dersom Regjeringen ikke havde havt saa stort Hastværk med at faae Rigsdagen sendt hjem den 1ste April, vilde den have havt ligesaa lang Tid til at behandle Tillægsbevillingsloven, som der overhovedet kunde undes Rigsdagen udover 1ste April, og det er en Politik og i det Hele taget et Hensyn, som man kan anse sig for berettiget til at se bort fra, hvilke Bevæggrunde der bevægede Regjeringen til at slutte Rigsdagen den 1ste April Kl. 12 Middag uden Hensyn til, om der forelaa en Finanzlov eller ikke en Finanzlov, og uden Hensyn til, hvilke Love der vare blevne færdige eller ikke blevne færdige. Men forøvrigt slog den ærede Ministers Hukommelse ham noget feil; thi Landstinget fik Tillægsbevillingsloven saa tidlig, at dersom det vilde have behandlet den, vilde det have havt Tid dertil, men en extraordinær Behandling, som finder Sted af alle Love i de to sidste Dage af Samlingen, blev negtet af Landstinget; man ser, at det ikke alene var Venstre, som stemte imod en extraordinær Behandling. Man ser endog saa, at Landstingets egen Ordfører i militære Sager stemte imod denne extraordinære Behandling, og en medvirkende Marsag dertil var ogsaa, at et Par Medlemmer, som høre til den samme Samfundsklasse som den høitærede Minister, og desuden en Del af de Medlemmer, som hørte sammen med Ministeren og Ministeriet, vare fraværende fra Landet og derfor ikke kunde deltage i Afstemningen. Landstinget vilde, hvis det havde været enigt derom, og hvis de havde været tilstede, have kunnet behandle Tillægsbevillingsloven, og det havde da staaet i Regjeringens Magt at forlænge Samlingen, hvis ønskeligt var. Men det var ikke vor Skyld, og paa den anden Side kan den høitærede Minister ikke forlange af os, at vi skulle tage Hensyn til disse Gienommeligheder hos den ærede Regjering, at den ønsker at slutte Samlingen paa et bestemt Kløkket for at kunne udstede sine provisoriske Love. Det er for meget Hensyn af Regjeringen at forlange af Folkethinget. Nei, jeg maa hævde, at Landstinget meget